

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Jarosław Matras

w sprawie **P. O.** ,

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 28 maja 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 396/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt IV K 127/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.**

UZASADNIENIE

W sprawie złożonej podmiotowo P. O. został oskarżony o to, że w okresie od stycznia 2018 r. do 12 kwietnia 2018 r. w S. i G. uczestniczył we wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości – nie mniej niż 260 gram marihuany za kwotę 6760 zł; wbrew przepisom art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

przeciwdziałaniu narkomanii, które to nabył od ustalonej osoby, to jest o występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt IV K 127/21, oskarżony ten został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tą zmianą, że ustalono, iż uczestniczył on we wprowadzaniu do obrotu nie mniej niż 200 gram marihuany za kwotę nie mniejszą niż 6000 złotych i za przestępstwo to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 50 złotych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który podniósł zarzuty: naruszenia art. 439 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., obrazy przepisów prawa materialnego (art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) oraz przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 399 § 1 k.p.k.; art. 410 k.p.k.; art. 7 k.p.k.). Wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej oskarżonego P. O. i umorzenie postępowania, ewentualnie zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 396/23 uchylił zaskarżony wyrok w odniesieniu do czterech oskarżonych, których obrońcy wnieśli apelacje i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu Szczecin - Centrum w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu drugiej instancji wniósł obrońca oskarżonego, który sformułował zarzut naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku w całości co do oskarżonego P. O. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin - Centrum w Szczecinie ze względu na stwierdzenie konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, podczas gdy w realiach sprawy taka przesłanka przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie zachodzi i wystarczające będzie ewentualne uzupełnienie materiału dowodowego (poprzez uzupełniające przesłuchanie K. G. . P. O. i O. F. , ustalenie miejsca zamieszkania H. O. - w ramach przesłuchania P. O.) oraz analiza nagrań przez Sąd odwoławczy i wydanie przezeń orzeczenia

merytorycznego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, determinując jego treść.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor skargi wniósł o uchylenie w całości co do oskarżonego P. O. wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 23 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 396/23, i przekazanie sprawy temu Sadowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna.

Na wstępie należy zaznaczyć, co niejednokrotnie już akcentowano w orzecznictwie, że: „wynikający art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy z przepisu art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* «superapelacji», która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2024 r., I KS 8/24, LEX nr 3699539*). Przedmiotem badania w niniejszej sprawie stała się zatem wyłącznie analiza płaszczyzny formalnej podstawy do wydania orzeczenia kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy, a zatem stwierdzenie przesłanek uzasadniających potrzebę przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, nie zaś racje merytoryczne uzasadniające zajęcie przez Sąd *ad quem* tego stanowiska, wynikające z weryfikacji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

W orzecznictwie akcentuje się, że „przeprowadzenie przewodu na nowo w całości jest konieczne wówczas, gdy sposób przeprowadzenia dowodów przez sąd *a quo* dotknięty jest tego typu wadliwościami, że samo częściowe tylko uzupełnienie postępowania dowodowego przez dodatkowe przeprowadzenie dowodów przez instancję odwoławczą byłoby niewystarczające, a to właśnie z powodu uchybień w zakresie sposobu przeprowadzenia całego postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., I KS 24/22, LEX nr 3555182*; zob. też: *wyrok Sądu Najwyższego*

z dnia 11 stycznia 2023 r., I KS 35/22, LEX nr 3507383). W tym kontekście należy zauważyć, że Sąd odwoławczy obszernie i szczegółowo odniósł się do oceny poszczególnych dowodów (osobowych i rzeczowych), istotnych dla przypisania sprawstwa przestępstwa zarzucanego P. O. , wskazując na szereg błędów po stronie Sądu pierwszej instancji, zarówno na etapie przeprowadzenia dowodów, jak też ich oceny oraz poczynienia na tej podstawie ustaleń faktycznych (s. 10-13 uzasadnieniu wyroku Sądu *ad quem*). Skala stwierdzonych uchybień dawała Sądowi odwoławczemu podstawę do stwierdzenia, że niezbędne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że wskazywane w *petitum* skargi dowody, które w przekonaniu obrońcy oskarżonego mogłyby uzupełniająco zostać przeprowadzone na rozprawie apelacyjnej, *de facto* stanowią całość materiału dowodowego istotnego dla kwestii odpowiedzialności P. O. za zarzucany mu czyn w niniejszym postępowaniu. Tymczasem oczywiste jest to, że ocena potrzeby przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości nie może opierać się na uniwersalnych, generalnych kryteriach liczebności dowodów, lecz powinna uwzględniać specyfikę danej sprawy, a zwłaszcza rozmiary i stopień skomplikowania materiału dowodowego zgromadzonego w danym postępowaniu. Chociaż więc stanowisko zajęte w skardze *prima facie* mogłoby wydawać się trafne, to biorąc pod uwagę realia procesowe niniejszej sprawy, nie może ono zostać uznane za zasadne. Sąd Okręgowy w Szczecinie nie dopuścił się zatem obrazy art. 437 § 2 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ms]

Jerzy Grubba Kazimierz Klugiewicz Jarosław Matras